

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9468/2558

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายสุทธิเมธ ธิติประเสริฐจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 448, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 193/12

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง เพราะเหตุที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ผิดระเบียบ ผ่าฝืนคำสั่งของโจทก์ อนุมัติสินเชื่อให้ลูกหนี้เบิกเงินเกินบัญชีเกินขอบอำนาจโดยทุจริต ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เป็นการฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบทั้งฐานละเมิดต่อโจทก์ซึ่งมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้น 10 ปี นับแต่วันทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 วรรคหนึ่ง และฐานทำผิดหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างโจทก์กับจำเลยด้วย ซึ่งสิทธิเรียกร้องตามสัญญาจ้างแรงงานไม่มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30 โดยอายุความให้เริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไป ตามมาตรา 193/12 ทั้งนี้วันที่โจทก์มีสิทธิเรียกร้องคือวันที่จำเลยกระทำผิดสัญญาจ้างแรงงานไม่ใช่วันที่โจทก์ทราบการกระทำผิดของจำเลย หรือวันที่แจ้งคำสั่งลงโทษให้จำเลยทราบ จำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์และกระทำผิดสัญญาจ้างแรงงานระหว่างวันที่ 7 มิถุนายน 2534 ถึงวันที่ 13 มกราคม 2538 นับถึงวันฟ้องเกินกว่า 10 ปี แล้ว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความทั้งอายุความฐานละเมิดและอายุความฐานผิดสัญญาจ้างแรงงาน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 315,567,528.65 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 144,061,397.23 บาท นับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 9 พิพากษาให้ยกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานภาค 9 ฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า โจทก์มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ มีสำนักงานสาขาทับเทียงเป็นสาขาหนึ่งของโจทก์ และโจทก์มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการคลัง จำเลยเป็นพนักงานของโจทก์ตำแหน่งผู้จัดการธนาคารสาขาทับเทียง มีอำนาจหน้าที่พิจารณาถ่วงดุลตรวจสอบประเมินราคาหลักประกันอนุมัติสินเชื่อ ควบคุมการปล่อยสินเชื่อ ควบคุมดูแลการจัดทำนิติกรรมให้ถูกต้องเป็นไปตามระเบียบคำสั่งในคู่มือและระเบียบปฏิบัติงานของโจทก์ เมื่อระหว่างวันที่ 7 มิถุนายน 2534 ถึงวันที่ 13 มกราคม 2538 จำเลยอนุมัติให้ลูกค้า 8 ราย กู้เบิกเงินเกินบัญชีไปโดยผิดระเบียบปฏิบัติงานของโจทก์ กล่าวคือให้กู้เงินวงเงินเกินขอบอำนาจรวมเป็นเงิน 144,061,397.23 บาท โจทก์มีคำสั่งโอนย้ายจำเลยจากตำแหน่งผู้จัดการสาขาทับเทียงไปดำรงตำแหน่งพนักงานฝ่ายกิจการสาขา 8 ตามคำสั่ง ธ. ที่ 5/2538 ลงวันที่ 12 มกราคม 2538 และให้ฝ่ายตรวจสอบดำเนินการตรวจสอบการกระทำของจำเลยพบว่าจำเลยกระทำผิดระเบียบฝ่าฝืนคำสั่งของสำนักงานใหญ่ ทำให้โจทก์เสียหายอย่างมาก เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัย ซึ่งโจทก์โดยนายศิรินทร์กรรมการผู้จัดการใหญ่รับทราบรายงานของฝ่ายตรวจสอบแล้วสั่งให้ดำเนินการตามเสนอเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2538 และมีคำสั่งที่ ธ. 751/2538

ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2538 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัย ทั้งนี้ในระหว่างสอบสวนโจทก์มีคำสั่งที่ ธ. 410/2539 ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2539 ให้พักงานจำเลยไว้ก่อน ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยมีความเห็นว่าจำเลยกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ อนุมัติสินเชื่อให้ลูกหนี้เบิกเงินเกินบัญชีเกินขอบอำนาจโดยผิดระเบียบ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากการเป็นพนักงานของโจทก์ตามคำสั่งที่ ธ. 106/2544 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2544 โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 2 กรกฎาคม 2539 ซึ่งเป็นวันพักงานเป็นต้นไป กับให้จำเลยรับผิดชอบค่าเสียหายคืนโจทก์ ทั้งนี้โจทก์มีหนังสือลงวันที่ 6 มีนาคม 2544 แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้จำเลยทราบทางไปรษณีย์ตอบรับ จำเลยได้ลงชื่อรับหนังสือวันที่ 10 มีนาคม 2544 แล้วโจทก์นำคดีนี้มาฟ้องศาลแรงงานภาค 9 วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2554 แล้ววินิจฉัยว่า จำเลยกระทำผิดสัญญาจ้างตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2538 แต่โจทก์นำคดีมาฟ้องจำเลยในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2554 เมื่อนับถึงวันฟ้องเกิน 10 ปี แล้ว คดีโจทก์จึงขาดอายุความ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 10 ปีแล้วหรือไม่ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยรับผิดชอบค่าเสียหายแก่โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง เพราะเหตุที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ผิดระเบียบ ผ่าฝืนคำสั่งของโจทก์ อนุมัติสินเชื่อให้ลูกหนี้เบิกเงินเกินบัญชีเกินขอบอำนาจโดยทุจริต ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เป็นการฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบฐานละเมิดต่อโจทก์ซึ่งมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้น 10 ปี นับแต่วันทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 วรรคหนึ่ง และฐานทำผิดหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างโจทก์กับจำเลยด้วย ซึ่งสิทธิเรียกร้องตามสัญญาจ้างแรงงานไม่มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 โดยอายุความให้เริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12 ทั้งนี้วันที่โจทก์มีสิทธิเรียกร้องคือวันที่จำเลยกระทำผิดสัญญาจ้างแรงงานหาใช่วันที่โจทก์ทราบการกระทำผิดของจำเลย หรือวันที่แจ้งคำสั่งลงโทษให้จำเลยทราบแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์และกระทำผิดสัญญาจ้างแรงงานระหว่างวันที่ 7 มิถุนายน 2534 ถึงวันที่ 13 มกราคม 2538 นับถึงวันฟ้องวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2554 เกินกว่า 10 ปี แล้ว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ทั้งอายุความฐานละเมิดและอายุความฐานผิดสัญญาจ้างแรงงาน ที่ศาลแรงงานภาค 9 พิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วาสนา หงส์เจริญ · นิยุต สุภัทรพาหิรผล · สุนันท์ ชัยชูสอน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/9468/2558>